

RØDT PÅ RØDT

Krigen i Syrien fortsætter. Det overrasker ikke, men det er også en nem og skuldertrækkende-ish holdning at indtage, for inderst inde ved de fleste nok, at en skønne dag er denne krig, som vi kender den, og som så mange andre i tidens løb, en saga blot. Men i dag, hvor den fortsat buldrer, føles det som om den aldrig får en ende. Ingen vindere, ingen skånsel, ingen frihed. Derimod en slagmark på overfladen af et sandocean, som ivrigt suger alt organisk til sig i håb om at blomstre, men som fortsat forbliver ørken; støvet, smuk, og fjerntliggende. Flere fraktioner end vi kan tælle til. Interesser på kryds og tværs. Storpolitisk imperialism, religiøs fanatisme, og minoritære krav om en eller anden form for frihed og autonomi kæmper hårdnakket for at beholde hver deres position, og gerne overtage de andres. Hvilket må siges for alvor at gøre sig gældende i den seneste fase af denne syriske krig.

Fortsættes på s. 2

♣ INDHOLD

RØDT PÅ RØDT

(s. 1-2, 10, 19)

DET POLITISKE TEATER

(s. 3-4, 6)

BETJENTEN I MENNESKET

(s. 5-6)

HAVDE MAN FOR DET SAMME ET ANDET ORD

(s. 7-8, 12)

KRIG OG FRED

(s. 9, 12-13)

STRIBE

(s. 11)

TERAPEUTISK OPRØR

(s. 14-15)

NYT ZINE: SVART MÅNE

(s. 16)

(INTERNATIONALE)

NOTITSER

(s. 17-19)

...Fortsat fra forsiden

USA og Rusland har i fællesskab banet vejen for Tyrkiets ideologiske og militære krigsmaskine, og deres højeste mål er at udrydde de syriske kurdere. Det har de gjort ved at give efter for Tyrkiets ønske om at etablere en såkaldt sikkerhedszone langs den tyrkisk-syriske grænse, hvor det er meningen at mange af de syriske flygtninge i Tyrkiet skal bosætte sig. Det er også her, at syrisk Kurdistan, i (venstreorienterede) folkemunde kaldet Rojava, befinder sig. Den syriske krig har i flere år givet luft under vingerne på kurderne og deres ønske om at realisere visionen fra den fortsat indespærrede Abdullah Öcalan, (selv)udnævnt leder af det kurdiske folk, og Rojavas åndelige fyrtårn.

» Virkeligheden må imidlertid sandes, som altid, hvilket vil sige, at Rojava desværre også er et dybt hierarkisk projekt, og et meget statsfetischistisk projekt.

Det er i venstreradikale kredse umuligt at undgå de rungende og unisone støtteerklæringer til det kurdiske Öcalan-projekt om demokratisk konføderalisme. En hyldelse til militansen overfor militarismen. Et antifascistisk projekt, et feministisk projekt. Rojava har formået at udbygge deres selvstyrende, »progressive« område, og de har yderligere formået at sælge dette projekt om et frit og autonomt samfund til venstreradikale nostalgikere og fantasier i Vesteuropa.

Virkeligheden må imidlertid sandes, som altid, hvilket vil sige, at Rojava desværre også er et dybt hierarkisk projekt, og et meget statsfetischistisk projekt. Det sidstnævnte er måske ikke så underligt, siden at det mest afgørende for et samlet folkeslag, for at det kan opnå autonomi, det er

at lave en (militaristisk) stat, der ikke nødvendigvis kan opretholde sig selv, men så i hvert fald får uundværlig (militær) støtte fra andre stater.

» På den ene side kan det ikke overraske, at man vækker anarkisters vrede og afsky, når man ihærdigt arbejder for at lave en »moderne stat« (...)

Hvad angår basisforståelser som en del af det venstreradikale, og ikke mindst anarkistiske idegrundlag, så er det beskæmmende at se den meget flamboyante ikonografiske propaganda som (også) forbinder sig med Rojava. Den viser med overvejende tydelighed, at det langt fra er alt, hvad det antiautoritære hjerte begærer. Eksempelvis skal den såkaldte antifascisme ses i lyset af propagandavideoer med militære parader og nationalistiske hymner, og den såkaldte feminisme kommer her i Vesten til udtryk gennem både stereotypiserende og eksotiserende kvindeafbildninger.

Ikke desto mindre er Rojava, set fra et anarkistisk synspunkt, en meget kompleks størrelse.

På den ene side kan det ikke overraske, at man vækker anarkisters vrede og afsky, når man ihærdigt arbejder for at lave en »moderne stat« med domstole, offentlige institutioner, politikorps, militær, privat ejendomsret, forfatning og love, osv. For os, der sidder og rådner op i det såkaldte progressive Vesten, og som i øvrigt har læst »*leader Öcalans*« værker om dette hans politiske (i ordets sandeste betydning!) projekt, og ikke mindst siddet og lyttet til meget politikerlignende røster direkte fra Rojavas magtcentrum, der er projektet i Rojava *per se* ikke noget banebrydende, endsige opløftende.

Fortsættes på s. 10

DET POLITISKE TEATER

Teatralske debatudspil om social forandring finder i højere grad end tidligere vej gennem det moderne statiske samfunds marskland, det må vi nok erkende. En erkendelse vi for øvrigt må gøre os, uanset hvad nationalhellige kulturradikale overhovedet lukker ud af deres giftige ædespalter, selvom de dog erklærer sig enige i denne scenekunstneriske udvikling.

Borte er de dage, hvor det blot var for den søde underholdnings skyld, at publikum forsøgte at sætte sig til rette i de for det meste ukomfortable sæder, og skrælle så meget tøj af kroppen som muligt for at kunne modstå de obligatoriske 45 grader celsius.

Flygtninge, klima, aktiv dødshjælp, (højre)radikalisering, og antifascisme er bare nogle af de temaer som de seneste år har genspejlet sig på de skrå brædder. Betændte temaer som danskerne på samtlige medieplatforme er blevet introduceret for, på faconer hidrørende forskelligartede ideologiske verdensforestillinger. Det betyder dog ikke, at man skal være videre imponeret...

Klap, klap.

Når man som teaterpublikum i Danmark tager sine dramaturgiske briller på, ses for det meste meget spiselige, genkendelige, reformistiske, *demokratiske* opførelser, som rigtignok behandler aktuelle og problemfyldte samfundsemner, men som ikke ansporer publikum til at agere således i verden, at tingenes nuværende tilstand kunne forandre sig. Og slet ikke med den hastighed som f.eks. de katastrofelignende kriser i vores verden begærer. I mange tilfælde lefler disse opførelser endda for publikums berøringsangst overfor disse meget virkelige og ubehagelige problemstillinger.

Det er for let at lade stå til, og det kommer teatrene aldrig nogensinde til at ændre

på. De kan agere holdspillere i en meget hensynsløs og menneskefjendsk arena – og holdspillere er, som vi ved, en mangelvare for dem som f.eks. kæmper mod økokollaps og etniske udrensninger – men den rene underholdningsværdi vil altid være at foretrække. Dem, som er bekendt med en af de helt store skuespilsforfattere, Bertolt Brecht, er muligvis også klar over, at han på ihærdig vis forsøgte at overbevise sit borgerlige publikum om sin meget socialistiske dagsorden gennem sine skuespil, men at det fejlede. Teatret vil altid være mere sæbeopera, end dokumentar. Mere fiktion end virkelighed. Mere fantasi end etik.

Derudover er der ikke nogen særlig bagvedliggende, ideologisk diskrepans at finde i de danske teatre. Det står klart, at 60er- og 70er-tendensen til at opføre stærkt venstreorienterede forestillinger ikke er en del af det politiske teaters genkomst, som vi i disse år er vidne til. Omvendt er det med lys og lygte at man skal finde en forestilling, som er direkte højreorienteret, undtagen på et enkelt punkt: Kvindesynet.

Sexismen

Vi kommer ikke udenom, at sexisme er et emne, som på samfundsniveau har bombarderet danskerne mindst ligeså meget som tidligere nævnte problematikker, og her er det såre nødvendigt at pointere, at det indenfor teaterproduktion er stukket

Fortsættes på s. 4

fuldstændig af.

Ikke nok med at store dele af teatermassen ikke forsøger at undgå sexismen i deres produktioner; det kan med al tydelighed konstateres, at den danske scenekunst i dén grad har formået, og *formår!* at benytte sig af sexismen til at promovere deres forestillinger (de politiske af slagsen eller ej). Seksualiseringen af kvindekroppen er blevet et virkemiddel, som flere og flere teatre flittigt inkorporerer i deres forestillinger, (uanset den enkelte forestillings tema,) og her ses den klare og vedholdende højreorienterede milepæl i dansk scene-kunst, som det resterende samfund ligeledes dyrker intensivt; kvinden som en stemmeløs, som klimaksskabende, som et stykke sexlegetøj.

Så kan disse teatre påberåbe sig økonomisk incitament, whatever-bølge feminism, social indsats, samfundssatire, eller noget helt femte. Faktum er, at kvinden som seksualobjekt er fast sortiment på de skrå brædder.

» Der tales ikke så meget om sexismen i teaterproduktion, for ligesom i alle mulige andre dele af samfundet, så er det som om at seksualiseringen af kvindekroppen pludselig er blevet til ære for den individuelle kvinde, eller wtf.

Et teater som Mungo Park i Allerød har endda produceret så meget sexistisk teater, at de nu har ry for at være en ørkenbrønd for dem, der ønsker sig seksuel underholdning i det kultiverede mørke. Betty Nansen på Frederiksberg Allé dramatiserede idioten Houellebecqs »Underkastelse«, hvor hovedpersonen (eneste

reelle skuespiller) under hele forestillingen flankeredes af et dusin letpåkledte stærkt feminiserede personer, som løbende skiftede pornoficerede kropspositioner. Aveny-T byder de unge op til dans med deres sexladede »Skam« produktioner, for sex er ifølge deres narrøv af en direktør noget som de unge kan forholde sig til, underforstået at f.eks. klima eller politik er emner, hvor de unge tydeligvis ikke kan åbenbare en eneste holdning...

Disse eksempler er bare nogle få, men der er mange derude. Det er absolut systemisk.

Der tales ikke så meget om sexismen i teaterproduktion, for ligesom i alle mulige andre dele af samfundet, så er det som om at seksualiseringen af kvindekroppen pludselig er blevet til ære for den individuelle kvinde, eller wtf. At denne seksualisering er blevet en aktiv del af kvindens frigørelsesproces. Det er som om, at udstillingen af kvinden for mændenes liderlige skyld, taler i »kvinders« favør.

Men hvordan hænger det overhovedet sammen? Hvordan kan en verden realiseres, hvor kvinder ses for de mennesker de er, før de bedømmes for deres fysiske attributter, når kvinden igen og igen primært anskues som indgangshul for tilfredsstillelse?

Kulturidioter, politikere, og selv en hel del selvbestaltede *kvindelige* »repræsentanter« taler ikke om den individuelle kvinde, det unikke menneske, og hendes frihed og autonomi, hvilket i øvrigt besværliggøres yderligere, når alle mandschauvinistiske og kapitalistiske kræfter ovenikøbet sættes ind for at nedbryde denne egenhed. Disse modstandere af kvinden taler alle sammen undertrykkelsens sprog, og med teatrenes eksplicitte placering på kamppladsen, hvor krigen for kvinders ligeværd og frihed afvikles, så viser de den unikke kvinde, med deres seksualiserende forestillinger, at de bestemt ikke er hendes allierede.

- Betjenten i mennesket -

Jeg husker dengang, jeg var en typisk nyudklækket teenager, omgærdet af målløshed og kognitiv underudvikling. Det var dengang, mine væbnere og jeg spurgte politibetjenten i klassen, om det var okay at kalde hende for nazist, eller råbe »4-0 til Palle« efter hende (det var det ikke!). Det var dengang, at nogle af de større drenge i fritidsklubben fortalte os, at politiet var Danmarks største bande; de havde skydevåben, og de kunne tage os til fange. Det nikkede vi meget anerkennende til, og for mig var det med til at videreudvikle den skepsis og trodsighed overfor autoritetsfigurer, jeg i forvejen besad som en konsekvens af min person og opdragelse.

Jeg lever i en verden, hvor politibetjenten er en shape-shifter. Det har ingenting med magi eller supermanlignende omklædnings-hast at gøre, da det er en egen-skab, som er skabt af befolkningens indprentede humanisme. Også de såkaldte antiautoritæres.

En urobetjent kan i dén grad blive lagt for had, når han udøver vold mod ubevæbnede demonstranter, eller psykisk syge, eller hjemløse. Men den samme betjent, f.eks. i babyblå kortærmet skjorte, kan agere brobygger, når han omfavner en burkaklædt, ekskorterer flygtninge til Sverige via Danmark, eller »opretholder orden« på Roskilde Festival. Det kan også være han stopper en vanvidsbilist, eller beskytter et religiøst mindretal. Panseren kan være i vejen, når antifascister vil smadre en lille

gruppe højreekstremer, men også være som sendt fra himlen, hvis antifascisterne pludseligt er i undertal.

En kortgepanser for Rasmus Paludan blev spurgt, hvorfor vedkommende beskyttede en nazist, hvortil hun svarede, at »i dag er dette hendes job, og i morgen kan det være noget helt andet«. Denne selvvalgte instrumentalisering er ikke unik for politikorpset; den ser man også hos forsvarsadvokater for voldtægtsmænd, eller sygeplejersker der skifter forbindelse på skydegale bandemedlemmer. Fællestrækket er, at professionen er primus. At beskytte en nazist med vold anses ikke for at være problematisk, for nazisten beskyttes ikke af mennesket, men derimod panseren. Ligesom når panseren ned

-skyder en psykisk syg på gaden eller kvæler en udvisningsdømt i flyet, eller genemtæsker en blokade af ulydige ubevæbnede.

Der gik en rum tid hvor jeg handlede voldeligt mod politiet med dette dehumaniserende syn under armen. Jeg

kunne kaste sten på dem ude på gaden, så de forhåbentligt døde, eller i hvert fald kom meget slemt til skade, og så komme hjem til kærestens kollegium og hjælpe hende med at ringe til politiet og anmelde et indbrud hos en ferierende nabo. Det gav ingen mening for mig, at jeg bad om hjælp fra en panser i én sammenhæng, som i en anden sammenhæng gjorde mine kammerater og mig ondt. Det var som om, at jeg affandt mig med »hele pakken«, hvis bare denne konstellation også kunne

Fortsættes på s. 6

...Fortsat fra s. 4

De er blevet repræsentanter, fortalere, for kvindeundertrykkelsen, når de skal generalisere og gøre sig kloge på, hvad »kvinder« ønsker, hvem »kvinder« er, og hvordan »kvinder« bør se ud og opføre sig, så længe der er tale om et narrativ som undlader at sætte den individuelle kvinde i centrum, som subjekt, som menneske. Ikke mindst som antiautoritær, og som anarkist.

Det selvsamme gælder for scenekunstnere, disse skuespilmagere, og mange af dem leger sikkert også med den der pseudo-intellektuelle ide om, at kunsten hæver sig op over alting. Ligesom i litteraturen og malerkunsten. At æstetik og etik er to meget separate linser, med hvilke vi legitimt kan anskue verden. Men det som de alle sammen i virkeligheden leger med, det er den individuelle kvindes frygt for mænd, det er den individuelle kvindes evige forsvarsposition i den verden de lever i, det er udvaskningen af den individuelle kvinde, frem for kvinden som »noget pænt at kigge på«. Ikke en skid andet.

-Unmasked

...Fortsat fra s. 5

komme mig til gode.

På et tidspunkt i mit liv besluttede jeg mig for at forsøge at gøre op med dette hykleri. Det handlede om at ødelægge ideen om »mennesket i betjenten«, og i stedet se »betjenten i mennesket«. For vi kan sgu ikke tale om pansere, uden at tale om mennesker, men det omvendte kan sagtens lade sig gøre. På den måde blev det også meget lettere at tage afstand fra panseren, ikke bare når de langede knippelslag over repressionsdisken, men også når de var i civil. Når de var den nye kæreste ved familiesammenkomsten, eller forælderen til barnet i daginstitutionen. Jeg ville ønske, at jeg kunne genkende hver en panser jeg stødte på i offentligheden. Så kunne jeg lade dem vide at jeg afskyr dem, jeg kunne distancere mig fra dem,

udgrænse dem, overfalde dem. Jeg vil ramme mennesket, som bærer det undertrykkende panserhverv på sine skuldre, uset, i stedet for den selvsamme statsstyrede robot, jeg konfronterer på gaden bag maske, som til hver en tid kan lægge uniformen fra sig og mæske sig i min fredelighed og hjælpsomhed.

På et tidspunkt i mit liv besluttede jeg mig for at forsøge at gøre op med dette hykleri. Det handlede om at ødelægge ideen om »mennesket i betjenten«, og i stedet se »betjenten i mennesket«. For vi kan sgu ikke tale om pansere, uden at tale om mennesker, men det omvendte kan sagtens lade sig gøre.

Der findes ikke nogen panser, som ved siden af er menneske. Der findes ultimativt mennesket. Dét er den sande humanisme, og mennesket træffer valg. Mennesker træffer valg om at blive pansere. Og det siger noget vederstyggeligt om et menneske, at det ønsker at være panser. Bare ikke i et autoritært samfund; dér er det normaliseret, accepteret, og instrumentaliseret. Og de antiautoritære lommer kan ikke genkende dette menneske, for også på denne måde er vedkommende en *shapeshifter*. ♦

-Palle

ACAB

Havde man for det samme et andet ord

[Joker. Det nuværende samfund rummer et overflod af muligheder for oprør, men det er de færreste som udnytter dette faktum. I stedet strammes snøren om en menneskehed som burde omfavne vanviddet og kaosset, i stedet for herredømmets falske og dræbende velsignelse, red.]

Da Borgerskabet ved feudalnetværkenes sammenbrud satte sig på magten i Europa, stuvendes menneskene tættere sammen i de voksende byområder.

Gennet bort fra vante omgivelser koncentreredes de i handels- og produktionscentre, hvor dagene lejredes som sygdomme i kroppen, og anstrengelserne blot banede vejen for flere af samme; hvor mængden af omkringfarende skikkelser fandt vækst, og individuelle karakteristika viskedes ud, idet vi alle endte med at være i vejen for hinanden.

I forbindelse med den stigende befolkningstæthed vokser behovet sig ligeledes større for en massemedieret konsensusvirkelighed, et behov, der næppe mindskes i takt med de industrialiserede produktionsformers stadig dybere indgreb i slavestandens tilværelse.

Med den øgede arbejdsspecialisering og automatisering af hverdagen tager nemlig også fremmedgørelsen til. Dette er en forarmelse, der senere og nærmest ondartet viser sig prisen, som trækdyret må betale for indfrielse af det produktionsdrevne massesamfunds krav om øget udbredelse af de trosartikler, der – hvor stakket fristen ellers efterhånden måtte synes – endnu i dag hjælper til at holde hjulene i gang.

Sagt på en anden måde giver væksten af den tekno-industrielle Leviathan og den megen lidelse, den fordrer, også afkast i mere raffinerede former for mentalhygiejne. Der er her tale om påhit, der ikke blot skjuler kilderne til nævnte lidelse, men endda føjer yderligere til, idet fremmedgørelsen vinder nyt terræn ved deres indflydelse – »nærmest ondartet« synses langt fra overdrevet.

Således har vi i bytte for erfaring, liden-

skab og eksistens fået Netflix, turistrejser og forbrugslån. Og vi bør selvsagt prise os lykkelige herover; over disse *økonomiens*, *demokratiets* og *fremskridtets* velsignelser. Føler du dig trist eller – endnu værre – fuld af had, er der nok en professionel at snakke med, måske endda mulighed for et farmakologisk skub i den rette retning.

**» For gu' holder
fremskridtsekspres-
sen da p.t. stille på sporet –
people are tense – men
skønt miseren bliver stadig
vanskeligere at ignorere,
må det indskærpes, at vi
ikke afviger fra spillets
regler – uanset hvordan
efterlevelse af regler per
definition holder os fanget
i spillet.**

Skulle man altså i en stille stund komme i tvivl om, hvorledes verden hænger sammen, er vi i disse dage – spydspidsen på den fremadsusende udvikling – så heldige at have den bestandigt massekommunikerede plapren med på råd. Følgelig dæmpes oplysningen aldrig, og den lille panser i vores hoved lades kun sjældent i tvivl om reglementet.

Et sådant genoprids af regelsættet er for nyligt blevet udført i Todd Phillips' bud på en fortælling fra Batman-universet, nemlig JOKER, der for fulde violiner fremsætter telfigurens ophav. **Fortsættes på s. 8**

Skikkelsen, den isolerede taber, der afmægtig langer ud mod sin samtid, er ganske velkendt. Fra Dostojevskijs nødstedte til Scorseses Travis Bickle skænkes modernitetens tabte mænd figur, men hvor disse da nok står tragisk skåret, er nutidige bud på samme defineret først og fremmest ved sygelighed og krænkelse.

Den vordende Joker, Arthur Fleck, sniger sig til daglig langs væggene i et masse-samfund, der som en kiste lukker sig om ham – »People are tense«, som hans terapeut medgiver – men hans desperation og manglende evne til at lade fare, der endelig kammer over i voldelig reaktion, er et

Personlig værdighed og social retfærdighed må følgelig eftersættes ad de ved systemet etablerede kanaler, altså læserbreve og stemmesedler, hvorfor enhver hinsides aktivitet kendes i bedste fald ineffektiv og naiv, i værste ond, men i stigende grad syg.

Og som var Flecks vanvid ikke nok, præsenteres seeren for endnu en afklarende omstændighed, idet den voksne Jokers lidelser spores tilbage til misbrug i barndomshjemmet (et tilsvarende eksempel er at finde i Netflix' UNA-Bomber-serie fra 2017, hvor emfasen lægges hårdt på Kac-

resultat af personlig patologi.

Ligesom gangsterfilmen for en stund lader lønslaven drømme sig væk, ledsages JOKERs implicitte budskab, »votes not bullets«, da også af et vikariøst afløb for alle de anspændte derude – politibiler smadres, bygninger sættes i brand og burgøsere likvideres.

For gu' holder fremskridtsekspressen da p.t. stille på sporet – people *are* tense – men skønt miseren bliver stadig vanskeligere at ignorere, må det indskærpes, at vi ikke afviger fra spillets regler – uanset hvordan efterlevelse af regler per definition holder os fanget i spillet.

zynskis krænkelse ved en manipulerende psykologiprofessors hånd og således reducerer hans tanke og praksis til en mental-forkrøblets vaklen).

En persons handlinger kan jo som bekendt (bort)forklares og undskyldes proportionalt med den grad af offerlighed, som vedkommende besidder. Følgelig er der under det tekno-industrielle hegemoni ingen aktive individer at finde, kun reaktive/passive stakler af varierende elendighed – om end under systemets velgørende beskyttelse, hvorfor det skænkes stadig større magt på staklernes vegne.

KRIG OG FRED

Mennesker og stater er langt fra to separate entiteter. Mennesker opretholder stater, styrker stater, arbejder for og med stater. Mennesker fodrer stater, de føder dem, og lægger dem døde. I et samfund, hvor en stat eksisterer, og med en betydelig grad af social fred, der er mennesker lig staten. Hvis staten er en organisme, er mennesket dets biologiske byggesten, ligesom de kan være denne organismes metastaser. Stater eksisterer på menneskers præmisser, ikke omvendt, skønt det til tider kan være en svær overbevisning at skulle internalisere.

Hvad er social fred?

Det er det moderne menneskes mentale og praktiske underlæggelse af en samfundsmæssig ide om en håndhævet og majoritetsbaseret distancering til konflikt. »Fred« er blevet det højeste civilisatoriske mål, og det opnås og opretholdes gennem sociale forhold. Disse forhold handler ikke i afgørende grad om forandring eller stasis, for begge disse 'tiltag' kan aldrig generere andet end harmløst røre indenfor fredens stålammer.

Den sociale fred er umådelig genstridig. Den overlever uden problemer samfundselementer, som mange i deres intellektuelle og praktiske søgen efter en bedre verden ville syntes var en perlerække af massive og gennemgribende rædsler. Eksempelvis skellet mellem rig og fattig, patriarkalsk, hvid og normativ diskrimination af kvinder og alskens minoriteter, klimadesstruktion, udslættelsen af privatlivet, mv.

Mennesker som lever i social fred elsker hinanden, støtter hinanden, længes efter hinanden, arbejder sammen, og lider sammen. De lever side om side, de sameksisterer. I hvert fald i en sådan grad, at freden *aldrig* trues. Den undertrykkende orden, som er karakteristisk for ethvert moderne samfund er accepteret. Omfavnet, særligt af dem som er på toppen. Skep-

sis ulmer, had endda, men aldrig som en udslagsgivende faktor, der overhovedet formår at bryde freden.

Det siger sig selv, at ideen om konflikt-distancering ikke er kommet ud af ingenting, ligesom den ikke er bæredygtig uden assistance fra et herredømme. I stedet eksisterer distancen med magt og undertrykkelse som maskinmester, hvor ukontrolleret vold, autonomi, kaos og ekstremisme, ANARKI konstant holdes nede, fordi *disse* udfoldelser bærer fundamentale krigeriske over- og overtoner.

» At være antiautoritær betyder, at militære krige lægges for had, når den sociale fred lægges for had, og omvendt.

Hvad er social krig?

Det er den sociale freds nemesis, dens ærkefjende. Det er oprøret mod det bestående, oprøret som skal sprænge rammerne, i stedet for at støde og bøje dem; Det ultimative frigørelsesprojekt. Det er sprængningen af de sociale forhold, der bærer giftigt præg af undertrykkende ligegyldighed og tvangspositionering. Det er frygten i herredømmets hjerter, og det er hadet i de antiautoritæres, som flyder udover en verden som må rives op med røde. Det er strengen i sandet mellem frihed og repression, og her genfinder vi allegorien om kløften, men alligevel ganske anderledes. For der findes endnu ikke noget på den anden side af kløften; et liv i frihed er fortsat kun idebaseret, og denne frihed ænses udelukkende gennem oprør-

...Fortsat fra s. 2

Heller ikke set sådan helt overordnet, skønt det selvfølgelig er iøjensynligt, når man tænker på *hvor* dette projekt forsøger at blive realiseret, og fucking *bliver* realiseret! Ingen tvivl om det.

På den anden side er det, og har det været anarkisters – vores – eneste håb at se en mulighed i Rojava for at skabe et rum for frihed og autonomi, også selvom det kun ville være et spørgsmål om tid, før herredømmet dér ville se sig onde på os. Ligesom det er vores håb i samtlige samfund verden over; At vi kan skabe os det rum, vi fortjener som unikke individer gennem oprøret, og at dette er en livslang kamp, og at staterne omkring os, med deres kontrollerede territorier, er vores krigsarena for at kunne leve. Men, det ville også være banalt og outreret at tale om stater, uden også at nævne markante forskelle på disse. Der er et hundrede procent forskel på statsmagerne i Rojava, deres pseudo-vestlighed, deres rettighedsræs og kommunismeforelskelse, og så statsmagerne i Tyrkiet, USA, Rusland, eller Syrien for den sags skyld, der er monstre så ubegribelige at det ville være en harmonisk serenade at høre en bombe sprænge dem alle i småstykker. Rojava er det mindste onde, uden tvivl. I øvrigt også fordi det ville være en hel del lettere at destruere dette syrisk-kurdiske blodrøde, undertrykkende samfund, end de andre nævnte, og dermed bevæge sig nærmere anarkiet.

Alligevel er det svært at yde støtte til Rojava som statsprojekt; Det kan ikke komme bag på nogen, ej heller dem som har svære aversioner mod anarkismen. Derimod er der utvivlsomt masser af sande frisindede og autonome kræfter i denne region, og disse kræfter vil til enhver tid være genstand for solidaritet, ligesom at de oprørske handlinger mod Rojajas fjender, selv imod det syrisk-kurdiske *statsapparat* tillige er støtteværdige.

Rojavas minoritære status på verdenskortet, og særligt dette områdes direkte forhold til støttende magtregimer i regionen, er noget som man selvfølgelig skal være påpasselig med at negligere. Ydermere, når frisindede individer ikke bare står overfor disse omsiggribende trusler på liv og levned, men også står ansigt til ansigt med visse autoritære magtfractioner, og deres forsøg på at formalisere og konsolidere staten Syrisk Kurdistan; Fjender og ligesindede, skulder til skulder.

» Det er de oprørske ideer og handlinger mod undertrykkelsen, som for altid vil binde os sammen (...)

Der er ikke bare angiveligt, men *grangiveligt* individer i dette område, som qua deres overbevisning stiller sig modsættende an overfor Rojava som et grænsebetinget og nationalistisk, statsligt projekt med alt hvad der måtte høre med; militarisme, fængsler, traditionalisme, diskrimination, osv. Ligesom de finder det forkasteligt at være under USA's overmagtsbeskyttelse.

Fortsættes på s. 19

»Fik vi nu bare en mere retfærdig fordelingspolitik bragt i stand, sat flere og mere kvalificerede terapeuter i bestilling, ville vi ikke *da* få taget hånd om problemerne?« Der svares i nævnte film positivt herpå, et skvulp fra den ellers hastigt stagnerende social-liberale hovedstrøm. For naturligvis er det system, der nedfiler mennesket til en lettællelig enhed i kravlegårskonkurrence med naboen, ikke leveringsdygtigt. Dertil er dets ideologiske grundlag for verdensfjernt og dets logik for usmidig. Påståede forbedringer vil som følge være ren kosmetik.

Holdes ovenanførte for øje, demonstrerer filmen således glimrende systemets evne til indoptagelse og sterilisation af egentlig kritik; til løbende at tilpasse sig situationen samt dets smag for hånende skindløsninger i form, til eksempel, af Alexand-

ria Ocasio-Cortez og smartere el-biler.

Når støvet fra den hastigt passerende mediehyge har lagt sig; når branchens selvgratulerende priser er blevet uddelt og offentlighedens døgnflueopmærksomhed ledt videre til det næste, står vi altså i JOKER tilbage med blot endnu et bidrag til det passiviserende Hollywood-slam-pamper, der fortsat øses over de begejstrede forbrugere. Og jeg fristes i denne forbindelse til afslutningsvist og med lån fra Raskolnikov at tilføje, at »havde man for det samme et andet ord, ville det måske virke oprørende« – og det har man naturligvis, ret beset optil flere: *propaganda, indoktrinering, kontrol...*

Hvor og hvornår det eventuelle oprør bliver af, er straks en anden sag. ♦

-J.H. Svaner

-
- Travis Bickle = hovedperson i Martin Scorseses *Taxi Driver* (1976)
 - (Radion) Raskolnikov = hovedperson i Fjodor Dostojevskijs *Forbrydelse og Straf* (1866)
 - Alexandria Ocasio-Cortez = medlem af Repræsentanternes Hus (kammer i den amerikanske kongres), medlem af The Democratic Party.
-

...Fortsat fra s. 9

Det er dog en begrænset ænsning, og den er risikofylt. For på denne eneste side af kløften, hvor det moderne menneske har sine fødder plantet, der foregår alle kampe, alle forsøg på at vende fred til krig, og i freden er de autonome de faldne; i krigen er det omvendt. Det er under fredens åg, at oprørske individer med frihed og autonomi i hjerterne må lade livet for enden af en pistolmunding, eller kæmpe imod normalisering og udviskning bag lås og slå.

Det er skam ikke fordi samfundet ikke også omfavner krigen. Det er blot ikke den sociale, men den militære af slagsen. Militære krige, dvs. undertrykkende krige, har altid kommet samfund til gode, forstået på den måde at krige altid har skabt vækst og grobund for nye måder at undertrykke og kontrollere på. De har skabt teknologiske landvindinger, de har ommøbleret land og by til det mere repressive, og de har i deres

nationalistiske natur skabt deres egen legitimitet.

Stater elsker krig, ligesom deres tro undersætter elsker at tage afstand fra den, men aldrig gør noget aktivt for at sætte sig op imod den – ligesom de stort set aldrig sætter sig op mod en skid, staten foretager sig. I øvrigt. Det handler selvfølgelig også om, at krige altid skønnes som et forsvar for rettighedsbaserede, humanistiske værdier. Krigsminister bliver til forsvarsminister. Krigsmager bliver til fredsbevarer.

Krig er således ikke bare krig, men målet med krigen er afgørende. *Krigsprojektet*. Den militære krig styrker den sociale fred, fordi krig altid føres med samfundet som den primære interessent. Militærtjeneste som proletarvirksomhed er en saga blot. Det er blevet allemandseje i den moderne moralisme; Hvor alle bør gøre deres for opretholdelsen af det gode liv, og forsøget på at opnå det endnu bedre. Kun de allerrigeste i samfundene skummer fløden og

» Det er skam ikke fordi samfundet ikke også omfavner krigen. Det er blot ikke den sociale, men den militære af slagsen. ☒

holder for evigt sig selv og deres afkom væk fra frontlinjerne.

Omvendt kan det også påpeges, at den militære fred nødvendigvis styrker den sociale krig, men blot forholder det sig sådan, at der ikke findes militær fred i verden, så længe der findes samfund. Den sociale krig har ikke en militær fred som støtte, rent faktisk ingen støtter overhovedet, udover de usociale individer som aktivt fører den, og solidariteten mellem disse. Disse individer støttes ikke af noget samfund, nogen orden, eller noget som helst herredømme. De er individualister, de er anarkister. De er alles fjender, hinandens kammerater, og ingens undersætter.

At være antiautoritær betyder, at militære krige lægges for had, når den sociale fred lægges for had, og omvendt. Og, den militære krigs mentale lærred, militarismen, er samfundsfunktionalitet på en slagmark, men i de mest magtfulde af samfund er konkret deltagelse i krig snart ovre. Allerede nu er næsten alle krige

proxy – stedfortræderkrige. Politisk og økonomisk undersætsige samfund kæmper på verdensoverklassens præmisser med lovning om forgyldning og anerkendelse, som siges at ligge derude et sted... Bare de slagter andre samfund. Igen og igen og igen. Snart skal der ikke længere løftes en finger over på aftrækkeren. Nu skal der blot viftes med pengesedlen. Macheter og stormrifler overlades til etniske udrensninger med henblik på at bygge nye sandslotte i vækstørkenen, mens moraliserende modstandere af sådanne uhyrligheder nøjes med at producere disse fabelagtige dødsværktøjer.

Men i sidste ende kommer samfundene aldrig af med den militære krig, den direkte eller indirekte, og hvis de nogensinde gjorde, så ville det kun være så de kunne se den blive erstattet med den sociale. Ellers ville det hele alligevel være forgæves.

-Guerilla

TERAPEUTISK OPRØR

Anarkister og antiautoritære har åbenlyst aldrig haft det nemt i den her verden. Hvert et åndedrag søger at være en tornado mod de menneskelige parasitter, som fortærer vores frihedshugrende kroppe til den dag vi dør.

Vi er i konstant krig med alle undertrykkende aspekter af disse katastrofale samfund som vi bor i, besøger og hører om. Men det er sådan set ikke noget nyt. Hvordan vi bekriger den undertrykkelse vi møder har det derimod med at variere en smule. Hvorimod den måde hvorpå vi bliver mødt i vores frihedskamp til gengæld altid er den samme; vold, indesparing, yderligere repression.

» Det lader til, at nogen tror det er et oprør i sig selv at dvæle ved hver vores individuelle smerte, som dog udspringer fra det samme nedbrydende samfund.

Vi er ikke utrættelige, vi er kvæstede, men vi stopper ikke, for det ville betyde at vi for alvor mistede os selv. At smide håndklædet i ringen ville være ensbetydende med at man har indordnet sig, og ergo selv blevet en del af problemet. Hvor uforståeligt det end er, så er faktum at det sker for ret mange. Vores vedvarende, indædte kamp mod den undertrykkelse vi møder har muligvis ovenstående konsekvens (men fuck jer...forrædere), men også den konsekvens, at vi indimellem har brug for et hvil, et ekstra kram, en skulder at græde ud ved, og lange samtaler med vores ligesindede, som er de eneste der kan give os den støtte vi har brug for. De forstår. Det er vigtigt, at vi har hinanden at læne os op ad når verdens uretfærdighed er slår os ud. Ligeså vigtigt er det dog at vi

kommer ind i kampen igen.

Bevægelsen følger nye trends, på mange måden fuldstændig identisk med det resterende samfund, selvom det kan synes af noget radikalt anderledes på overfladen, (men det er en anden snak, læs evt. Orkanen nr. 5, 1. årg.«Flugten») og i en rum tid har den nyeste trend været 'bearbejdning af sorg' og 'egenomsorg'. Det er jo isoleret set en positiv udvikling, at vi bliver opmærksomme på vores egen og vores kammeraters velbefindende eller mangel på samme. Hvilket har ført til en række af forskellige tiltag, hvis formål desværre må konstateres udelukkende at være uendelige snakke om hvor hårdt vi hver især har det. Rolig, for selvfølgelig mener jeg vi skal snakke ud om vores traumer, problemer osv. men det skal også stoppe igen, og byttes ud med en rank ryg, og eksempelvis en molo i hånden. Det lader til, at nogen tror det er et oprør i sig selv at dvæle ved hver vores individuelle smerte, som dog udspringer fra det samme nedbrydende samfund. Det er det ikke, eftersom denne dvælen passiviserer – så er vi sådan som staten allerbedst kan lide os – ingen trussel. Det er meningen at vi skal finde styrke i hinanden, og hjælpe hinanden med at finde den i os selv. Det er ret så misforstået at styrke handler om at være sammen om at svælge i elendighed. Det er derimod styrke at finde sammen og beslutte sig for at gøre modstand *mod* den elendighed (eller gøre det alene, selvfølgelig).

» Enhver snak omkring hvor ondt politivold

eller sexisme gør, bør ende udi meget konkrete snakke om hvordan vi smadrer de røvhuller (...)

Jeg skal gerne være den første til at indrømme, at denne ufri, undertrykkende verden får mig til at bryde sammen fra tid til anden, og jeg har bestemt brug for omsorgsfuld støtte fra min trofaste kammerat. Men når jeg har tørt den sidste tårer i denne omgang, så véd både min kammerat og jeg, at det vi har brug for, for at frigøre os og lindre smerten, er et nyt angreb på alle dem som får os selv og andre til at lide. Det er kun igennem oprøret, ved at angribe det system som undertrykker os, at vi frigør os selv.

Det vi i stedet ser ske, er en legitimering af 'retssamfundet' af såkaldte antiautoritære som søger støtte og smertelindring igennem 'magtens tredeling', hvor støtten åbenbart består i en dommers kendelse om uretfærdig behandling, og lindring i form af økonomisk dispensation. Det hænger i høj grad sammen med den her udbredte følelse af at være et offer, hvor man nærmest per definition er handlingslammet, ergo bliver den mest desperate handling udformet som et klagebrev over politiets ageren! Enhver snak omkring

hvor ondt politivold eller sexismen gør, bør ende udi meget konkrete snakke om hvordan vi smadrer de røvhuller – og derfra udmønte sig i ligeså konkrete angreb.

Dérigennem lindrer man smerten og bearbejder sorgen, *sådan* bekæmper man aktivt dem som påfører os den! Der er en alvorlig fare for, at folk kommer til at sidde fast i en (tildelt og/eller påtaget) offerrolle, hvor depression og passivitet er de mest fremtrædende konsekvenser. Dét er trenden i 'bevægelsen', og dét er den fejlagtige måde hvorpå vi for nuværende udviser støtte.

Vi skal naturligvis fortsætte den del af den positive udvikling det er at snakke åbent om hvordan vi har det, men det skal ikke forme sig til et kollektivt grædefærdigt resignationskor.

Den næste trend bliver forhåbentlig, at folk bruger deres sorg som brændstof til den meget mere konstruktive følelse - vreden, som uundgåeligt vil føre til angreb på undertrykkerne. ♦

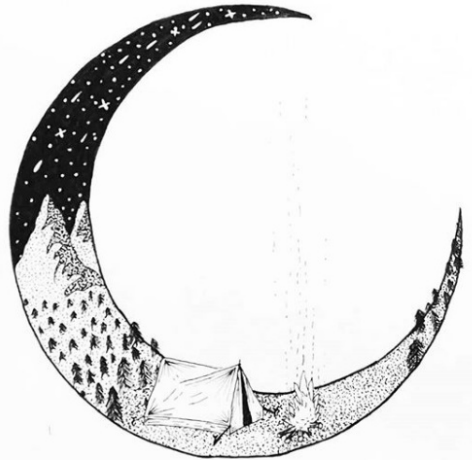
»Svart måne«

Sort måne er et nyopstartet anarkistisk-nihilistisk zine med base i Sverige. Nedenstående er kammeraternes beskrivelse af hvilke oprørske ideer der ligger til grund for zinets fødsel. Frit oversat fra svensk af Orkanen. ★

Civilisationen er årsagen til det lort vi befinder os i i dag. Det er ikke tilstrækkeligt med en kritik af religion og kapitalisme. Vi er nødt til at gå tilbage til begyndelsen for at finde roden til det helvedessamfund vi dagligt må overleve i. Civilisationen har slavegjort mennesker og andre dyr siden dens fremkomst. Ved at stille spørgsmålstegn ved alt kan vi finde vejen ud af vores eget slaveri.

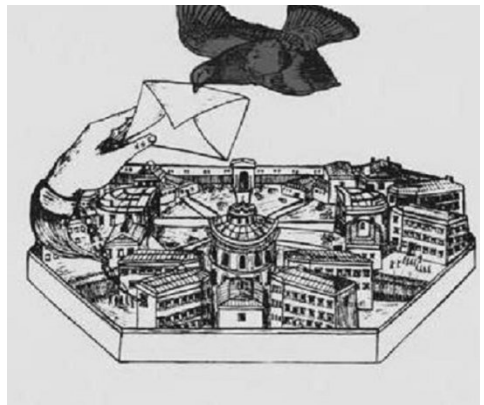
For at fremme civilisationskritiske diskussioner og inspirere til handlinger, startes nu zinet »Svart måne« [Sort måne, red.] Inden første nummer udkommer søges individer som vil bidrage med tekster. Zinet indeholder tekster om en anarki som vil angribe civilisationen og som forkaster den utopistiske fremtid. Gennem denne tilgang gøres et forsøg på at finde en vej ud af lortesamfundet. Sort måne inkluderer også tekster om hvordan folk kan leve som stærke og oprørske individer og hvordan man kan leve et liv uden lønslaveri.

Hovedsproget er svensk, men hvis du skriver tekster på engelsk, norsk eller dansk bringer vi det også. Kontakt os på »svartmåne (a) riseup dot net« hvis du er interesseret.

FREMOVER VIL MAN, PÅ ORKANENS HJEMMESIDE (ORKANEN.NOBLOGS.ORG), KUNNE FINDE NAVNE OG ADRESSER PÅ FÆNGSLEDE ANARKISTISKE KAMMERATER. MAN VIL UNDER HVER ENKEL PERSON KUNNE LÆSE EN KORT BESKRIVELSE AF MAGTHAVERNES BEGRUNDELSE FOR FÆNGSLINGEN, OG DER VIL VÆRE LINK TIL YDERLIGERE INFORMATION, INKL. BREVE FRA DE INDESPÆRREDE. VI VIL GØRE VORES BEDSTE FOR AT HOLDE LISTEN OPDATERET.

- orkan

(INTERNATIONALE)

NOTISER

Teleda-tada'!

Det har været noget af en guldgrube for den danske anklagemyndighed, at kunne høste befolkningens såkaldte teledata, dvs. få overdraget tusindvis af teleselskabers ved lov gemte logninger fra mobiltelefon-signaler via tårnhøje mobilmasters trianguleringer. Derfor var det også skidehamrende ærgerligt for pansersvinene, at det endeligt blev trendy, hvordan disse teledata kan være helt ude at skide. De er langt fra så troværdige, som de ellers er blevet fremlagt i landets retssale.

Det har landets forsvarsadvokater vidst længe, og de har også plæderet for det på de anklagedes vegne, men det har ikke båret frugt. Så kom der en rapport, og så måtte rigsadvokaten suspendere brugen af teledata. Lige indtil suspenderingen blev ophævet igen med begrundelse om, at nu havde man altså fået styr på det. Som om.

Brugen af teledata har fra starten af været kuldsejlet, simpelthen fordi disse data er blevet behandlet med en usvigelig sikkerhed. Hvis en person havde glemt sin telefon hos en ven, og var taget hjem, så skulle der store bevismæssige badutspring til, før man kunne overbevise nogen som helst om, at man ikke var dér, hvor ens telefon befandt sig.

Det er selvfølgelig herredømmet, som udnytter et meget lettilgængeligt handlingsmønster hos det senmoderne menneske; at menneske og telefon er totalt uadskillelige. Derfor er der heller ikke nogen som tror på at disse to entiteter nogensinde bliver separeret, og hvis de gør, må der ligge noget fordækt bag! Har man sin telefon på sig, er man fucked. Har man den ikke på sig, er man fucked.

Don't. Get. Caught.

Long live anarchy!

Tamara Sol er løsladt! (Chile)

I februar 2015 blev Tamara Sol idømt 7 år og to måneders fængsel for mordforsøg på en sikkerhedsvagt i forbindelse med et bankrøveri. Siden da har hun holdt hovedet højt, opponeret mod regimet gennem sultestrejker, og i 2018 forsøgte hun at flygte, hvilket dog efterlod hende svært såret som følge af barberbladspigtråd på toppen af fængselsmurene.

Vi glæder os over at høre, at hun i midten af forrige måned blev løsladt fra den særdeles undertrykkende orden, der er fængslet. Velkommen tilbage!

Lad os i den forbindelse ikke glemme alle de ligesindede fanger, også dem som lige nu ikke får den opmærksomhed Tamara Sol har været omgærdet af.

Solidaritet med alle oprørske fanger.

Brænd fængslerne som holder dem nede.

Nedbrænd ligeledes samfundene som har skabt dem!

Radikal spærring (UK)

Det følgende er et uddrag fra den radikale livstidsfange John Bowden, som fornylig har fået endnu et afslag på sin prøveløsladelse, og som i den forbindelse problematiserer den særligt aggressive behandling af politiske fanger bag murene.

»[...] Behandlingen af politiserede fanger er altid uundgåeligt brutal og diskriminerende. Indenfor totaliserede institutioner [såsom fængslet, red.], hvis fundamentale formål er at tæmme og underkue de oprørske og ulydige, dér er fanger, som udvikler en politisk bevidsthed, og som rent psykologisk frigør sig selv fra eksistential og strafferetslig lydighed, anset for at være de allermest farlige af alle indespærrede.

Fortsættes på s. 18

Fanger, som afsoner tidsubestemte straffe, for »ikke-politiske« overtrædelser, men som efterfølgende bliver politiserede under fængslingen har en minimal chance for nogensinde at blive løsladt, selv når den reelle trussel overfor offentligheden er anset for at være minimal, eller helt ikke-eksisterende. Officielt er hovedkriteriet for løsladelsen af livstidsfanger en vurdering af disse som værende »lav-risiko« overfor den offentlige sikkerhed, men det som i virkeligheden bestemmer chancerne for en livstidsfanges løsladelse, det er ikke den potentielle fare overfor offentligheden, men deres grad af lydighed overfor fængselsvældet.

De livstidsfanger som omfavner en ideologi, der af fængselsregimet anses for at være »subversiv« eller »antiautoritær«, des ses som værende absolutte antiteser af »mønsterfangeren«, og er derfor permanent »uegnet til løsladelse«. Fængsler er et mikrokosmos af det samfund som skaber dem, og behandlingen af fanger som identificerer sig med en politisk overbevisning, som direkte udfordrer statens autoritet og legitimitet, det er i sig selv en eksponering af den fascistiske kerne i den stat, hvilket har betydning for samfundet, generelt, og særligt i tider med social uro.«

John Bowden
Oktober 2019

Engangsgadelygter

Rigspolitiet oplyser, at der i 2019's første ni måneder har været 648 bilbrande, som alle skønnes at være påsat. Det er angiveligt Århus Vest og Nordvest i København som har haft størst fornøjelse af dette oprørske spektakel.

I en verden, hvor bilen udelukkende symboliserer en frihed, som er på bekostning af alt omkring sig, der må bildestruktion siges at være temmelig kærkomment.

Derudover er det sandsynligvis noget af det mest reproducerbart oprørske, hvor så lille en handling kan afstedkomme så meget samfundsfjendsk påstyr. Men tag jer endelig i agt derude i nattetimerne, når I render rundt og antænder lortesamfundet.

F.eks. er en person for tiden varetægtsfængslet, sigtet for at have angrebet adskillige biler på Nørrebro, i Baldersgade. Rygterne vil vide, at politiet har haft skjult overvågning i gaden, og det kan meget vel gøre sig gældende andre steder også.

Husk at beskytte jer selv!

Kampen fortsætter!

Tryghed eller kaos? Kaos, tak.

Det var noget værre noget med de to bombesprængninger mod Skattestyrelsen og Nørrebros nærpolti (not really!). Det har i hvert fald givet den nybagte regering en smækker undskyldning for at gøre det, de gør bedst: Strikke lovgivning sammen og undertrykke individet yderligere. »Tryghedspakken« kalder de dette politiske tiltag, som mest af alt går ud på at dæmme op for kriminaliteten, herunder bandekriminalitet (wink, wink).

Nu skal der endnu mere overvågning til, der skal mere undercoverpoliti i spil, både i miljøerne og i den virtuelle verden.

Vi tager optimisthatten på, og håber inderligt at jo mere herskerne sætter i spil for at begrænse mennesket, modellere mennesket, og fordamme mennesket, at jo mere oprørsk vil mennesket blive. For nogle af os er det allerede sket, og hadet mod undertrykkerne bliver ikke ringere!

Men oprøret skal gå tjept, før de fucking statsbøller for alvor kommer indunder huden på os, ikke mindst på alle børnene, som vokser op i en verden, hvor deres fremtid i stigende grad er topstyret og udvisket.

Tryghed kommer ikke ovenfra, men derimod i øjenhøjde.

Tryghed kommer med statens endeligt.

London forbyder XR demoer

Der var engang, hvor det blev anset for at være en kende overdrevet sådan at gå voldeligt til angreb på samfundsinstitutioner, politikorps og politikerlegemer. Nå ja, sådan forholder det sig i øvrigt til stadighed. Men nu skal det også være slut med at udvise modstand på ikke-voldelig vis. I hvert fald hvis man spørger det London'ske politi, som nu har forbudt Extinction Rebellion at demonstrere.

Hey, klimapacifister; i må gå tilbage til de gode gamle metoder; de 'fredelige' af

slagsen er ikke fredelige nok, så hvorfor fanden ikke bare skrue fuld bingo op for volden? Det kunne jo også være, at det rent faktisk gav mere mening, i forhold til f.eks. at råbe politikerne op, og måske endda gøre dem en smule bange, nu hvor de siden tidernes morgen har stået i spidsen for at nedbryde klimaet totalt.

Og måske, bare *måske* ville det også for alvor give mening at agere fandens voldeligt imod et *samfund*, som ikke kun pisser på klimaet, men som pisser direkte på *mennesker*, deres udfoldelse, følelser og autonome sindelag. ♦

onb

...Fortsat fra s. 10

Disse individer, som lige nu befinder sig i ørkenstormens øje, må ikke være i tvivl om, at der findes ligesindede antiautoritære ved deres side, uanset at vi alle sammen ved mere adskilt af tusindvis af kilometer, eller at der ikke måtte eksistere direkte kommunikative forbindelser. Det er de oprørske ideer og handlinger mod undertrykkelsen, som for altid vil binde os sammen, og så længe oprøret får sit fremspring, så er der håb for en bedre verden, uden autoriteter, hvor den brændende længsel ivrigt følger trop.

I forhold til fuldendelsen og konsolideringen af Rojava-projektet – hvad det så end er for den enkelte – så *har* det set relativt godt ud for de syriske kurdere, ikke mindst som følge af en kontinuerlig genstridighed, og tilrejsende støtters tilstedeværelse. Syriens diktator, Bashar al-Assad, har haft hænderne fulde med både jihadister og syriske oprørere. Rusland har både bistået Assad i kampen mod bl.a. IS, hvor tusindvis er faldet i kamp, men også sikret sig enevælde og dermed holdt USA på monopolistisk afstand. Det syriske Kurdistan har ikke udgjort en trussel mod nogle af magtaktørerne i Syrien, faktisk har de samarbejdet ivrigt med den USA-ledede koalition, navnlig i bekæmpelsen af IS, og

senest med udslettelsen af IS' selvudnævnte kalif Abu Bakr al-Baghdadi.

Alt dette ser dog ud til at komme til en ende. Det er velkendt, at EU-medlemslandene har rystet på hånden hver gang Tyrkiets stærke mand, Recep Erdogan, har dundret mod den moralske overlegenhed fra Vest. Og hver gang har han i hårde vendinger truet med at åbne porten til Europa, og således lade hundredevis af tusinder af syriske flygtning søge mod Vesten. Derfor betyder enkelte politikeres undsigelse af de tyrkiske overgreb på kurdene ikke en døjt. USA har forføjet sig, Rusland har sat sig til rette, og Tyrkiet lægger nu for alvor an til at gøre en ende på deres ærkefjende.

Forhåbentlig kommer oprøret i enhver forfulgt og forarget både i regionen (og hertillands) til at resultere i voldelige anslag imod undertrykkelsen, imod udrensningen, imod kurdernes endeligt. Og, hvis det i sandhed er frihed og lighed som befolkningen i Rojava ønsker sig, så giv aldrig op, og bøj jer aldrig for autoriteterne.

BRÆND FASCISMEN OG MILITARISMEN NED TIL GRUNDEN! ♦

- GroundBreaker

Info vedrørende støtteabonnement

Det har tidligere været muligt at blive støtteabonnent på Orkanen for 200 kr., og dermed modtage bladet i postkassen ved hver ny udgivelse.

Desværre er dette ikke længere en mulighed.

I stedet opfordrer vi til, at man på eget initiativ printer bladet via vores blog, og planter det steder, hvor det kan oplyse omkring, og inspirere til oprørske anarkistisk aktivitet og levevis. Har du ikke mulighed for at printe, eller støder du på andre udfordringer, så tag kontakt til Orkanen, og så må vi se om vi kan finde en løsning i fællesskab.

Det Autonome Forlag

Det Autonome Forlag er et DIY miniatureforlag, baseret i København. Dets arbejde består mestendels i at oversætte og udgive danske oversættelser af oprørske anarkistisk tekstmateriale fra nær og fjern.

Hold øje med nye oversættelser på:

<https://detautonomeforlag.noblogs.org>

ORKANEN MEDDELER...

...med stor glæde, at det er lykket at færdiggøre endnu et nummer, faktisk (højest sandsynligt) det sidste i 2019. Alle år er sådan set begivenhedsrige, og det samme gælder uden tvivl for det indeværende.

Det er afgjort, at den sociale uro ulmer verden over, og spørgsmålet er så, om denne uro blot VIRKER mere udbredt, eller om vi blot er blevet bedre til at høre om det...

Hertillands når fortællinger fra den oprørske krypt forhåbentlig op til den fredelige overflade, og når den gør, så indsnuses den måske, hvem ved, eller også lægger den sig blot som en rim på endnu uberørte brosten og tændsatser, og afventer aktivering.

Vi håber, at alle antiautoritære kammerater får et fortrinligt endelakkende 2019. Ses til næste år, og længe leve jer alle.

orkan

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Folkets Hus (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Kraftverket (Valby)
- Paramount DIY (Roskilde)
- Ungdomshuset (Kbh NV)

• Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.

• Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.

• Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt:

orkanen1@riseup.net

Bidrag til Orkanen / Contribute to Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.

Næste nummer: 6. januar

Deadline: 30. december

Kontakt: orkanen1@riseup.net

Oplag: 125

Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue: January 6th

Deadline: December 30th

Contact: orkanen1@riseup.net

Circulation: 125

Back issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:

7BD2 D8D1 1BFE EC46 F710 2D8A 7E35 CFAC 0955 B651

Bagsiden